

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **R. P.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 2. 2016, č. j. 4 A 103/2015 – 39,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím ze dne 3. 12. 2015, č. j. CRP-2463-22/ČJ-2015-930310-V238, (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 8. 1. 2015, č. j. KRPA-267089-72/ČJ-2014-000022, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1, 3, 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a jímž byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 4 roky. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že ve věci bylo správními orgány rozhodováno opakovaně, neboť jeho předchozí rozhodnutí bylo

zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 19. 5. 2015, č. j. 1 A 26/2015 - 23, podle kterého odvolací orgán pochybil, pokud si nevyžádal od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska potvrzení nebo změnu tohoto závazného stanoviska. Žalovaný si proto vyžádal stanovisko k prověření překážek vycestování, přičemž obdržel závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 24. 9. 2015, které potvrdilo předchozí závazné stanovisko ze dne 1. 12. 2014 se závěrem, že vycestování účastníka řízení do země původu je možné. Žalovaný popsal, že v minulosti bylo se žalobcem vedeno řízení o jeho správním vyhoštění, které však bylo zastaveno s odkazem na ustanovení § 119 odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Ze spisového materiálu dále vyplývá, že žalobce byl naposledy zaměstnán ve společnosti Ideal Automotive a že se dne 3. 10. 2014 prokázal občanským průkazem Rumunska, který byl padělán. Tyto skutečnosti podle žalovaného dokládají, že žalobce naplnil výše citovaná ustanovení zákona o pobytu cizinců umožňující jej vyhostit. Z předložených stanovisek vyplývá, že zde neexistují překážky pro vycestování žalobce, neboť ten pochází z Rovenské oblasti, která není zasažena boji mezi vládními a separatistickými silami. Žalobce ostatně v tomto směru ničeho relevantního neuváděl, pouze zmiňoval špatnou ekonomickou situaci na Ukrajině. Žalovaný dále uvedl, že správní orgán prvního stupně řádně zkoumal otázku zásahu uloženého vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce. Na území České republiky má sice žalobce manželku, avšak nic jim nebrání, aby rodinný život po dobu uloženého opatření vedli na území domovského státu, zvláště když na Ukrajině žije jejich nezletilý syn.

[2] Za situace, kdy žalobce nerespektoval výjezdní příkaz k opuštění území České republiky, podle žalovaného převáží veřejný zájem na jeho vyhoštění nad ochranou jeho soukromého života. Žalobce totiž věděl, proč a za jakým účelem je s jeho osobou vedeno předchozí správní řízení, avšak i přesto opět porušil povinnosti cizince stanovené zákonem o pobytu cizinců, nadto si opatřil padělaný doklad Rumunska, na který vykonával pracovní činnost. S ohledem na výpovědi žalobce a jeho manželky je přitom žalovaný přesvědčen, že zájem žalobce pobývat na území České republiky je pouze ekonomického charakteru. Vzhledem k tomu, že žalobce nerespektoval předchozí správní rozhodnutí a že si navíc obstaral padělaný doklad Rumunska, kterým se prokazoval i policejní hlídce při řidičské kontrole, je žalovaný o to více přesvědčen, že veřejný zájem na vyhoštění žalobce převáží nad ochranou tvrzeného zásahu do jeho soukromého života. Nutnost vycestování přitom nepředstavuje podle závěru žalovaného výrazný zásah do jeho soukromého života, zvláště když si zde nevybudoval pevné vazby, na území domovského státu se v minulosti vracel, žije tam jeho syn a další blízcí. Při zvážení všech těchto okolností, zejm. protiprávnosti jednání žalobce a skutečnosti, že si obstaral padělaný doklad, nepovažuje žalovaný délku vyhoštění za nepřiměřenou. Žalovaný vyslovil rovněž názor, že doba k vycestování v délce 30 dnů je s ohledem na situaci žalobce a jeho vztah k území České republiky dostatečná, zvláště když řadu záležitostí může vyřídit prostřednictvím své manželky. Žalovaný se neztotožnil s poukazem žalobce na pobytový status jeho manželky, neboť ten se fakticky v průběhu rozhodování o této věci nezměnil.

[3] Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou ze dne 14. 12. 2015, v níž namítal, že správní orgány dostatečně nezjistily skutkový stav věci, když se nezabývaly skutečnostmi svědčícími v jeho prospěch. Trval přitom na tom, že výrok prvostupňového rozhodnutí je neurčitý, jelikož není přesně vymezena skutková podstata pochybení,

kterého se měl žalobce dopustit a které by dokládalo naplnění podmínek správního vyhoštění, když zákon umožňuje uložit správní vyhoštění za různá skutková jednání. Nebylo přitom zjištěno, že by se žalobce opakovaně dopustil porušení českých právních předpisů, neboť v předchozích správních řízeních nebylo vydáno meritorní rozhodnutí, kterým by byl konstatován nelegální pobyt žalobce na území České republiky. Všechna proti němu vedená správní řízení byla usnesením poznamenaným do spisu zastavena. Pouhé zahájení takového řízení podle žalobce ničeho nedokládá. Žalobce zdůrazňoval, že žalovaný nedostatečně zkoumal přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění s ohledem na zásah do jeho soukromého a rodinného života, přičemž správní orgán prvního stupně tuto otázku neřešil vůbec. Ani žalovaný neuvedl žádnou konkrétní úvahu, která jej vedla k závěru, že zásah do jeho rodinného života nebude nepřiměřený. Žalobce přitom poukázal na to, že studium svého syna zajišťuje právě díky práci na území České republiky, což mu bude uložením správního vyhoštění znemožněno. Délka vyhoštění je nadto nepřiměřená okolnostem případu, když není vysvětleno, proč je nutné uložit právě tak dlouhé vyhoštění. Nebylo přitom nijak zohledněno, že žalobce v průběhu správního řízení spolupracoval, že se dobrovolně dostavil na policii v důvěře v legálnost svého pobytu a že zde v minulosti žil zcela legálně. Rovněž namítal, že se žalovaný nedostatečně zabýval jeho jednotlivými podáními a současnou situací jeho manželky. Navrhoval proto, aby městský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[4] Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 31. 12. 2015, v němž setrval na stanovisku obsaženém v napadeném rozhodnutí. Zdůraznil, že předchozí rozhodnutí v dané věci bylo zrušeno pouze z procesního důvodu, který byl v novém řízení podle jeho názoru vyřešen. Žalovaný proto navrhoval, aby městský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[5] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 11. 2. 2016, č. j. 4 A 103/2015 – 39, žalobu jako nedůvodnou zamítl. Nepřisvědčil námitce žalobce, že nebylo prokázáno opakované porušení právních předpisů z jeho strany. Z obsahu správního spisu vyplývá, že s žalobcem bylo v minulosti vedeno řízení o správním vyhoštění pro pobyt bez platného víza minimálně od 20. 1. 2014 do 21. 1. 2014, přičemž toto řízení bylo zastaveno s odkazem na § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Jako další porušení právních předpisů soud vyhodnotil skutečnost, že žalobce pracoval podle docházkových listů v měsících září a říjen 2014 na základě dohody o pracovní činnosti uzavřené dne 26. 8. 2014 se společností VI IMPULS GROUP s.r.o. bez povolení k zaměstnání a že se při policejní kontrole 2. 10. 2014 prokázal padělaným občanským průkazem vydaným na jeho jméno, ale se státní příslušností Rumunska. Žalobce přitom nerozporoval skutečnost, že svou totožnost prokazoval padělaným občanským průkazem. Výkon nelegální práce byl podle soudu dostatečně prokázán vyjádřením samotného účastníka řízení ze dne 3. 10. 2014, docházkovými listy za měsíc září a říjen 2014 i vlastní dohodou o pracovní činnosti. Tyto skutečnosti podle soudu naplňují podmínky obsažené v § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 a 3 zákona o pobytu cizinců. Pokud žalobce namítal, že nelze přihlédnout k předchozímu řízení o správním vyhoštění, neboť nebylo ukončeno meritorním rozhodnutím, soud odvětil, že i toto řízení se týkalo porušení zákona o pobytu cizinců, jelikož bylo zahájeno proto, že zde žalobce pobýval bez platného víza. Řízení bylo zastaveno pouze s odkazem na žalobcovy rodinné a osobní poměry, nikoli proto, že by se uvedeného jednání nedopustil. Žalovaný tedy mohl přihlédnout i k této skutečnosti. Soud se neztotožnil ani

s námitkou nepřiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobce uloženým správním vyhoštěním. Poukázal na to, že se žalobce prokazoval padělaným dokladem, že vykonával práci bez příslušného oprávnění a že zde pobýval bez platného víza. Jestliže žalobce naznačoval, že se do této situace dostal vinou správního orgánu, soud vysvětlil, že pokud žalobce neměl oprávnění k pobytu, bylo jeho povinností z území vycestovat. Jestliže tak neučinil a pobýval zde nadále a svůj pobyt si zajišťoval padělaným dokladem, je zřejmé, že se tím dopustil porušení zákona o pobytu cizinců. Správní orgán přitom za takové důkazní situace dospěl ke správnému závěru, že v tomto případě převažuje zájem státu na tom, aby žalobce území České republiky opustil. Skutečnost, že žalobcova manželka na území pobývá oprávněně, nevylučuje, aby jej následovala do země jejich společného původu. K námitce žalobce, že se žalovaný nedostatečně vypořádal se závěry předchozího zrušujícího rozsudku městského soudu, podle něhož si měl vyžádat potvrzení nebo změnu závazného stanoviska, vydaného v prvostupňovém řízení, městský soud uvedl, že žalovaný tento pokyn soudu respektoval, když v novém rozhodnutí vycházel ze závazného stanoviska k možnosti vycestování cizince, potvrzeného ministrem vnitra dne 24. 9. 2015.

[6] Proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 2. 2016, č. j. 4 A 103/2015 – 39, podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost ze dne 21. 3. 2016. V doplnění ze dne 28. 4. 2016 uvedl, že ji podává z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel namítal, že se městský soud nevypořádal se všemi žalobními body, když se pouze ztotožnil s argumentací žalovaného, aniž by vysvětlil, proč této argumentaci dává přednost. Soud podle názoru stěžovatele pominul jednoznačně prokázané skutečnosti, navíc je hodnotil způsobem, který nereflektuje skutečný stav věci a bez zvážení okolností celého případu. Namítal, že se městský soud nedostatečně zabýval jeho argumentací stran porušení zásady materiální pravdy, jelikož nebyly zjištěny všechny rozhodné okolnosti svědčící v jeho prospěch. Městský soud podle stěžovatele v neposlední řadě pochybil, pokud se nezabýval jeho námitkou, že výrok prvostupňového rozhodnutí je nepřezkoumatelný, jelikož není specifikováno, jakého protiprávního jednání naplňujícího ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců se dopustil. Žalovaný nadto ve výroku svého rozhodnutí nespecifikoval, že rozhoduje v návaznosti na zrušení svého předchozího rozhodnutí městským soudem; nevzal rovněž v úvahu, že nebylo prokázáno opakované porušení právních předpisů z jeho strany. Soud se měl dále podrobněji zabývat otázkou přiměřenosti napadeného rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu stěžovatele. Nebylo totiž dostatečně zváženo, že stěžovatel si za dlouhou dobu pobytu na území České republiky vybudoval intenzivní vztahy a že zde žije legálně jeho manželka. Městský soud tuto otázku zcela neprávem a zjednodušeně uzavřel tím, že stěžovatel může žít se svou manželkou mimo území republiky. Tím dojde k jejich nucenému odloučení, v čemž je nutno spatřovat újmu způsobenou stěžovateli. Žalovaný nadto vycházel z neaktuálního stanoviska ministerstva vnitra, přičemž nepostačuje jeho pouhé následné potvrzení. Rozsudek je v neposlední řadě nepřezkoumatelný i z toho důvodu, že se městský soud nevěnoval námitkám směřujícím proti nedostatečnému vypořádání se s jeho vyjádřením k podkladům pro vydání rozhodnutí ze strany správních orgánů. Stěžovatel proto navrhoval, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Stěžovatel dále navrhoval, aby Nejvyšší správní soud přiznal jeho kasační stížnosti odkladný účinek.

[7] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil v podání ze dne 4. 5. 2016, v němž setrval na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí. Neshledal přitom, že by napadené rozhodnutí bylo nepřiměřené ve smyslu ustanovení § 119a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný proto navrhoval, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

II.
Posouzení kasační stížnosti

[8] Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek Městského soudu v Praze vzešel (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost je včasná (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.) a přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle ustanovení § 104 s. ř. s. způsobující její nepřípustnost.

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatelka podala z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené *„nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“* Nesprávné posouzení právní otázky v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav byl krajským soudem aplikován nesprávný právní názor. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené *„nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“*

[10] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí krajského soudu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Má-li rozhodnutí soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jednalo o rozhodnutí srozumitelné, s uvedením dostatku důvodů podporujících výrok rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74). Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti; z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto; která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek); jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním; která neobsahují vůbec

právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130).

[12] V případě napadeného rozsudku se krajský soud nedopustil výše uvedené nesrozumitelnosti v podobě vnitřní rozpornosti výroku, nerozlišení výroku a odůvodnění, nezjistitelnosti jeho adresátů či nevhodné formulace, protože napadený rozsudek jasně a přehledně obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti. Ostatně samotný stěžovatel jeho obsahu porozuměl, neboť s jeho závěry věcně polemizuje v kasační stížnosti, v níž podrobně namítá nesprávné posouzení otázky uloženého správního vyhoštění městským soudem. Nelze tudíž hovořit o tom, že by rozsudek městského soudu byl nesrozumitelný. Skutečnost, že stěžovatel se závěry soudu nesouhlasí a požaduje jiné, podrobnější odůvodnění, které by nadto plně odpovídalo jeho postoji, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nesrozumitelnost.

[13] Pokud jde o nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu pro nedostatek důvodů, pod tento termín spadají rovněž nedostatky důvodů skutkových. Bude se typicky jednat o případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.

[14] Ani v tomto směru nezjistil Nejvyšší správní soud žádné pochybení městského soudu, neboť ten uvedl, z jakého důvodu má za to, že uložení správního vyhoštění stěžovateli bylo v souladu se zákonem. Městský soud pouze vyjádřil svůj právní názor ohledně zákonnosti napadeného rozhodnutí, a to i odkazem na některé závěry a zjištění správního orgánu; z faktu, že nepřisvědčil argumentaci stěžovatele a že dospěl k závěrům, se kterými nesouhlasí, nelze dovozovat nepřezkoumatelnost rozsudku.

[15] Jestliže stěžovatel namítá, že se krajský soud dostatečně a podrobně nevypořádal s jeho jednotlivými dílčími námitkami, musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že žalobní argumentace stěžovatele byla značně obecná. Jak Nejvyšší správní soud vysvětlil v rozsudku ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 - 42, pokud žalobce uvede pouze obecné žalobní námitky, není povinností správního soudu se jimi zevrubněji zabývat. Platí totiž, že kvalita žaloby předurčuje kvalitu a obsah rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54). Stěžovatel obecně ve své žalobě namítal, že správní orgány porušily zásadu materiální pravdy, jelikož nepřihlédly ke všem okolnostem svědčícím v jeho prospěch, avšak stěžovatel tyto okolnosti blíže ji nespecifikoval. Nelze proto vytýkat městskému soudu, že vycházel z obsahu správního spisu, ze kterého vyplývá skutkový stav odůvodňující uložení správního vyhoštění. Jestliže žalobce předestře velmi obecnou, nekonkrétní či stručnou žalobní argumentaci, pak musí očekávat, že se s těmito námitkami soud vypořádá stručněji a obecněji, jako se tomu stalo v projednávané věci. Není možné z této skutečnosti dovozovat nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, zvláště když stěžovatel ani ve své kasační stížnosti v řadě ohledů ničeho konkrétního neuvádí a pouze odmítá jednotlivé dílčí argumenty krajského soudu, které se však s žalobní argumentací náležitě vypořádávají. Stěžovatel sice obsáhle namítá nepřezkoumatelnost rozsudku, jeho obsahu však zjevně

porozuměl, nadto často ani sám neuvádí, co městský soud konkrétně opomněl vypořádat a jak se tato údajná vada dotkla jeho práv.

[16] Nejvyšší správní soud k dalším námitkám stěžovatele ohledně údajného opomenutí všech dílčích žalobních námitek uvádí, že obecně nevypořádání se s žalobní námitkou soudem způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí o věci samé pro nedostatek důvodů, neboť ze zásad spravedlivého procesu mj. vyplývá povinnost obecných soudů svá rozhodnutí řádně odůvodnit, reagovat na uplatněné námitky a vysvětlit, jak byly hodnoceny. Tato povinnost dostatečného odůvodnění rozhodnutí, jakkoli je na ní třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat, však nemůže být chápána dogmaticky. Nejvyšší správní soud odkazuje na závěr, že povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument (shodně judikuje Ústavní soud – viz např. usnesení ze dne 21. 4. 2011, sp. zn. II. ÚS 691/11, dostupné na: http://nalus.usoud.cz, či Evropský soud pro lidská práva – viz jeho rozsudek ze dne 19. 4. 1994, Van de Hurk v. Nizozemí, stížnost č. 16034/90, bod 61, rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 9. 12. 1994, Ruiz Torija v. Španělsko, stížnost č. 18390/91, bod 29, dostupné na: http://hudoc.echr.coe.int/). Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu však je, aby se krajský soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi základními námitkami žalobce tak, aby žádná z nich nezůstala neobjasněna a bez náležité odpovědi. Odpověď na základní námitky však v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související (srov. např. rozsudky ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012 - 54, ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012 - 58; ze dne 19. 2. 2014, č. j. 1 Afs 88/2013 - 66). Podle závěru Nejvyššího správního soudu přitom stěžovatel odpověď na své základní žalobní námitky obdržel, tudíž nelze dovozovat nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku jen na základě, že se městský soud výslovně nepořádal s každou jednotlivou větou uvedenou v jeho žalobě.

[17] Pokud stěžovatel namítá, že byla porušena zásada materiální pravdy, přičemž ve vztahu k této argumentaci rovněž uvádí, že rozsudek soudu je z tohoto důvodu nepřezkoumatelný, musí Nejvyšší správní soud uvést, že porušení této zásady ze strany správních orgánů neshledal. Správní orgány totiž nashromáždily dostatek důkazních prostředků, na jejich základě mohly vydat příslušné rozhodnutí dle ustanovení § 119 zákona o pobytu cizinců. Skutečnost, že závěry zjištěné správními orgány jsou v neprospěch stěžovatele, nedokládá, že byla porušena zásada materiální pravdy. Stěžovatel ostatně v tomto směru blíže nespecifikuje, které skutečnosti správní orgány opomněly zjistit a následně zvážit. Pokud stěžovatel zůstal ve správním řízení spíše pasivní, uplatňoval pouze obecné návrhy dovolávající se převážně porušení procesních pravidel, k věci samé nic konkrétního neuvedl, nemůže očekávat další podrobné zkoumání skutkového stavu věci, ať již ve vztahu k otázce předložení padělaného dokladu totožnosti, či výkonu zaměstnání bez příslušného povolení.

[18] Jestliže stěžovatel namítá, že správní orgány přesně nespecifikovaly, kterou část ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců svým jednáním naplnil, odkazuje Nejvyšší správní soud na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (str. 10), podle kterého citované ustanovení stěžovatel porušil tím, že na území České republiky pobýval opakovaně bez víza. Tento závěr aproboval i žalovaný

v odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 3). Rovněž městský soud se ztotožnil s tím, že stěžovatel zde pobýval bez platného povolení, tudíž svým jednáním naplnil podmínky aplikace ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců. Správní rozhodnutí přitom obsahuje příslušnou citaci právních předpisů, na základě nichž bylo toto rozhodnutí vydáno – srov. přiměřeně usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012 – 57. Povinností správního orgánu přitom není podrobně ve výroku rozhodnutí specifikovat důvody naplnění takového ustanovení, které aplikuje, neboť to je věcí odůvodnění správního rozhodnutí podle § 68 odst. 3 správního řádu. Nebylo rovněž povinností žalované uvést ve výroku napadeného rozhodnutí, že tímto respektuje právní názor rozsudku Městského soudu v Praze, který zrušil jeho předchozí rozhodnutí, neboť takové konstatování není náležitostí výroku rozhodnutí správního orgánu, neboť ten rozhoduje o odvolání stěžovatele proti prvostupňovému rozhodnutí – srov. § 90 správního řádu. Tuto náležitost výrok rozhodnutí žalovaného správního orgánu obsahuje.

[19] Podle ust. § 119 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců odst. 1 písm. b) bod 1, bod 3 a bod 9 *„policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, b) až na 5 let, 1. prokáže-li se cizinec při hraniční nebo pobytové kontrole dokladem, který je padělán, anebo dokladem jiné osoby jako dokladem vlastním, 3. je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval, 9. porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.“*

[20] Skutečnost, že stěžovatel naplnil podmínky všech tří aplikovaných skutkových podstat ustanovení § 119 zákona o pobytu cizinců, vyplývá z obsahu správního spisu, jak ostatně podrobně rekapituloval městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku. Stěžovatel sice s těmito závěry nesouhlasí a považuje je za nedostatečné, avšak sám neuvádí, v čem jsou konkrétně nesprávné a které podmínky citovaných ustanovení zákona o pobytu cizinců nebyly v jeho případě správními orgány prokázány. Jestliže se stěžovatel opakovaně dovolává rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Ads 177/2011, je nutno poukázat, že správní orgán zjistil, že stěžovatel bez příslušného povolení pracoval v měsíci září a říjen 2014 u společnosti Ideal Automotive, a to na základě dohody o pracovní činnosti, přičemž tuto skutečnost stěžovatel uznal ve svém vyjádření ze dne 3. 10. 2014. Pokud stěžovatel vypověděl, že pro tuto společnost vykonává práci asi tak od září, že v ní naposledy byl 1. 10. 2014 na noční směně, dostává za odvedenou práci odměnu a že si je vědom důsledků svého zaměstnání bez příslušného povolení, nelze jakýmkoli způsobem zpochybňovat závěr žalovaného, že zde stěžovatel v inkriminovaném období nepracoval. Ostatně stěžovatel v rámci této námitky opět ničeho konkrétního neuvádí, tedy jakkoli nevyvrací příslušná zjištění správního orgánu. Nelze proto dovozovat, že nebyly prokázány podmínky stran nelegální práce obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2012, č. j. 4 Ads 177/2011 – 120.

[21] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem městského soudu, že napadené rozhodnutí nezasahuje nepřiměřeně do soukromého a rodinného života stěžovatele. Je sice pravdou, že stěžovatel má na území České republiky manželku, která s ním sdílí společnou domácnost, nicméně jim nic nebrání, aby po dobu opatření vedli rodinný život na území domovského státu, kde žije u prarodičů jejich nezletilý syn. Nejvyšší správní soud ze své evidence totiž zjistil, že stěžovatel již v minulosti uplatnil obdobnou námitku ve vztahu k rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání, přičemž i v tomto řízení musí správní orgány posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince podle ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 27. 11. 2012, č. j. 8 A 253/2010 – 82, k této otázce uvedl, že *„pokud žalobce namítal, že napadené správní rozhodnutí bude mít nepřiměřený dopad do jeho soukromého a rodinného života, musel soud tuto námitku odmítnout jako neopodstatněnou. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce má na území České republiky manželku jíž byl původně povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání s platností do 1.7.2010, přičemž ji tento pobyt prodloužen nebyl. Při jednání dne 27.11.2012 potom soud z jejího ukrajinského cestovního dokladu zjistil, že t.č. má pobytové vízum platné od srpna 2012 do 19.12.2012. Na Ukrajině má třináctiletého syna, matku, otce, bratra. V České republice tedy účastník řízení nemá žádné rodinné příslušníky, kteří by měli vázán pobyt na jeho osobu.“* S těmito závěry městského soudu se plně ztotožnil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 5. 2013, č. j. 3 As 14/2013 – 28. Ostatně Městský soud v Praze i v předchozím rozsudku 19. 5. 2015, č. j. 1A 26/2015 – 23, kterého se stěžovatel v jiné části své kasační stížnosti dovolává, nedospěl k závěru, že by uložení správního vyhoštění bylo v dané věci nepřiměřené.

[22] Nejvyšší správní soud se přitom v projednávané věci nemohl od výše uvedených závěrů odchýlit, neboť v mezidobí nedošlo k podstatné změně soukromých a rodinných poměrů stěžovatele, který má prakticky celou rodinu na území Ukrajiny. S ohledem na závažnost stěžovatelova protiprávního jednání, kterého si ostatně byl dle své výpovědi před správním orgánem ze dne 3. 10. 2014 vědom, nelze konstatovat, že samotný fakt údajného legálního pobytu jeho manželky na území České republiky dokládá, že by jeho vyhoštění bylo pro něj nepřiměřené, zvláště když zbývající členové jeho rodiny, včetně jeho syna, pobývají na území Ukrajiny. Navázání dalších bližších vztahů s jinými osobami na území České republiky přitom stěžovatel netvrdil ani v kasační stížnosti.

[23] Pokud stěžovatel namítá, že se městský soud nevypořádal s námitkou ohledně nemožnosti užití správního vyhoštění pro jeho zásah do rodinného a soukromého života stěžovatele, je nutné uvést, že takovouto žalobní námitku stěžovatel ve své žalobě neuvedl, neboť rozporoval pouze to, zda byl výrok prvostupňového rozhodnutí určitý a zda je správní vyhoštění s ohledem na uloženou délku přiměřené. V žalobě tedy neuváděl, že by v jeho případě bylo nutné aplikovat jiný institut řešící jeho situaci, avšak obsáhle dovozoval nezákonnost napadeného rozhodnutí z jiných důvodů, přičemž na tyto – často velmi obecné - námitky se mu dostalo příslušné odpovědi od městského soudu.

[24] Nejvyšší správní soud nepřisvědčuje námitce stěžovatele, že se městský soud povrchně vypořádal s jeho námitkou o nerespektování předchozího zrušujícího rozsudku téhož soudu. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 19. 5. 2015, č. j. 1A 26/2015 –

23, bylo žalovanému uloženo, aby si vyžádal od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska potvrzení nebo změnu závazného stanoviska. Stěžovatel ve své žalobě namítal, že tento předchozí rozsudek nebyl respektován, což však podle závěru městského soudu neodpovídá skutečnosti, jelikož si žalovaný vyžádal od nadřízeného správního orgánu potvrzení nebo změnu závazného stanoviska k prověření překážek vycestování, přičemž žalovaný obdržel stanovisko Ministerstvo vnitra dne 24. 9. 2015. Proti obsahu tohoto velmi obsáhlého stanoviska, jímž bylo konstatování, že vycestování stěžovatele na Ukrajinu je možné, stěžovatel ničeho konkrétně nenamítal, ostatně ničeho konkrétního vůči tomuto stanovisku neuvedl ani v kasační stížnosti.

[25] Pokud stěžovatel namítá, že se správní orgány, resp. městský soud, nedostatečně vypořádaly s jeho vyjádřením k podkladům pro vydání rozhodnutí, nelze než konstatovat, že tato námitka je opět velmi obecná a nelze z ní dovodit, co konkrétního správní orgány, resp. městský soud, opomněly vypořádat. Pouhý nesouhlas stěžovatele projevený v průběhu správního řízení, dovolávající se legálního pobytu manželky na území České republiky, vzaly správní orgány v úvahu, když i s těmito okolnostmi se v odůvodnění svých rozhodnutí vypořádávaly způsobem již výše konstatovaným.

III.
Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[26] Na základě všech uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku Městského soudu v Praze k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[27] Jelikož Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti přednostně a věcně se s ní vypořádal, nerozhodoval již samostatně o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť by to již postrádalo smysl.

[28] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci procesně úspěšný, proto nárok na náhradu nákladů řízení nemá; žalovanému pak podle obsahu spisu žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. května 2016

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu